

Upírie Žurnály
- kniha prvá

premenená

morgan rice

Morgan Rice

Premenená

Серия «Upírie žurnály», книга 1

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=23755637

Premenená (Seriál Upírie Žurnály – Kniha Prvá):

ISBN 9781632913623

Аннотация

V knihe *Premenená* (Prvá kniha zo série *Upírie žurnály*), je osemnásťročná Caitlin Paineová nútená opustiť pokojné prostredie malého mesta a začať chodiť na nie príliš bezpečnú strednú školu v New Yorku, pretože sa jej matka opäť musela presťahovať za prácou. Jedinou svetlou stránkou celej situácie je Jonah, Caitlinin nový spolužiak, s ktorým okamžite nájdú spoločné záľubenie.

Než sa ale ich vzájomné sympatie stačia rozvinúť v niečo väčšieho, Caitlin zisťuje, že sa začína meniť. Zrazu sa cíti neľudsky silná, citlivá na denné svetlo a má čudný hlad, ktorému vôbec nerozumie. Snaží sa pochopiť, čo sa to s ňou deje, ale jej nutkanie ju nakoniec privedie na zlé miesto vo veľmi nevhodnom čase. Rovno pred očami sa jej tak otvorí pohľad na doposiaľ skrytý svet, ktorý existuje priamo pod ulicami New Yorku. Proti svojej vôli je vtiahnutá doprostred mocenských sporov medzi dvoma mocnými klanmi a začínajúcej vojny upírov.

V tom okamihu Caitlin stretne Caleba, záhadného a mocného upíra, ktorý jej zachráni život. Potrebuje ju, aby ho priviedla na stopu legendárneho, teraz však strateného, artefaktu. Ona zasa potrebuje jeho kvôli ochrane, ktorú jej poskytuje, a odpovediam, ktoré ona nutne potrebuje poznať. Spoločne budú musieť nájsť odpoveď na jednu zásadnú otázku: Kto vlastne bol Caitlinin skutočný otec?

Caitlin sa tým zároveň ocitá medzi dvoma mužmi a navyše je v hre aj niečo ďalšie: zakázaná láska. Láska medzi dvoma odlišnými rasami, kvôli ktorej obaja budú musieť riskovať. Budú však ochotní riskovať jeden pre druhého úplne všetko?

Содержание

Kapitola prvá	13
Kapitola druhá	36
Kapitola tretia	47
Конец ознакомительного фрагмента.	50

Morgan Rice

Premenená (Seriál Upírie Žurnály – Kniha Prvá)

VYBRANÉ OHLASY NA KNIHU PREMENENÁ

"Kniha, ktorá konkuruje STMIEVANIU a UPÍRIM DENNÍKOM. Jedna z tých, ktoré budete chcieť čítať jedným dychom až do poslednej stránky! Ak máte radi dobrodružstvo, milostné príbehy a upírov, táto kniha je tou pravou pre vás!"

– *Vampirebooksite.com {O knihe Premenená}*

"Riceová tu odvádza výbornú prácu. Čitateľ je, vďaka autorkinmu skvelému rétorickému umeniu, ktoré robí jednoduchý príbeh zvláštnym, vtiahnutý do deja od samého začiatku ... Výborne napísaný príbeh predstavuje extrémne rýchle čítanie."

– *Black Lagoon Reviews {o knihe Premenená}*

"Ideálny príbeh pre mladých čitateľov. Morgan Riceová odviedla skvelú prácu vytvorením zaujímavého a unikátneho príbehu. Celá séria sa točí okolo jedného dievčaťa ... veľmi neobvyklého dievčaťa! ... Veľmi jednoduché čítanie, ktoré čitateľ doslova preletí ... Kniha

nemusí byť vhodná pre deti (PG)."

– *The Romance Reviews {o knihe Premenená}*

"Kniha ma od začiatku zaujala a už nepustila ... Príbeh je úžasným dobrodružstvom, ktoré rýchlo plynie a je plné akcie od samého začiatku. V celej knihe nie je jediné nudné miesto."

– *Paranormal Romance Guild {o knihe Premenená}*

"Nabité akciou, romantikou, dobrodružstvom a napätím. Siahnite po tejto knihe a zamilujte sa do nej znovu a znovu."

– *vampirebooksite.com {O knihe Premenená}*

"Skvelá zápleтка. Je to presne ten typ knihy, ktorú je veľmi ťažké odložiť. Koniec knihy je jedným z tých, ktoré vás donútia si okamžite kúpiť druhý diel, len aby ste zistili, čo sa bude diať ďalej."

– *The Dallas Examiner {o knihe Premenenie}*

"Morgan Riceová opäť dokazuje, že je skvelou rozprávačkou ... Kniha osloví široké spektrum čitateľov, kam budú patriť aj mladí fanúšikovia upírskych fantasy žánrov. Príbeh končí nečakaným zvratom a zanechá vás v šoku a očakávaní, čo bude nasledovať v ďalšom diele."

– *The Romance Reviews {o knihe Milovaná}*

O autorke

Morgan Rice je autorkou epickej fantasy ságy

ČARODEJNÍKOV PRSTEŇ, ktorá obsahuje 17 kníh, a ktorá je podľa USA Today bestesellerom číslo 1; séria UPÍRIE ŽURNÁLY, obsahuje zatiaľ 11 kníh, bestseller číslo 1 v USA; bestselleru číslo 1 v USA séria TRILÓGIA PREŽITIA, post apokalyptického thrilleru skládajúceho sa zatiaľ z 2 kníh, a tiež zbrusu novej epickej fantasy série KRÁĽOVIA A ČARODEJNÍCI, skládajúca sa zatiaľ z dvoch kníh. Autorkine knihy sú dostupné v tlačenej i audio verzii, a boli preložené do viac ako 25 jazykov.

PREMENENÁ (prvá kniha zo série Upírie žurnály), ARÉNA JEDNA – OTROKÁRI (prvá kniha z Trilógia prežitia), CESTA HRDINU (prvá kniha zo ságy Čarodejníkov prsteň) a VZOSTUP DRAKOV (prvá kniha zo série Kráľovia a čarodejníci), sú všetky dostupné zdarma k stiahnutiu!

Morgan sa rada zaujíma o názory svojich čitateľov, takže sa prosím nezdráhajte navštíviť jej webové stránky www.morganricebooks.com, kde sa môžete pridať do zoznamu kontaktov, získať knihu zdarma, rovnako ako ďalšie akčné bonusy, stiahnuť si zdarma aplikáciu, mať prehľad o posledných novinkách, pridať sa na autorkin Facebook či Twitter, a jednoducho byť s Morgan v kontakte!

Knihy od Morgan Rice

KRÁLOVIA A ČARODEJNÍCI

VZOSTUP DRAKOV (Kniha č.1)

VZOSTUP STATOČNÝCH (Kniha č. 2)

ČARODEJNÍKOV PRSTENĚ

CESTA HRDINU (Kniha č.1)

POCHOD KRÁLOV (Kniha č.2)

OSUD DRAKA (Kniha č.3)

KINGS AND SORCERERS

THE SORCERER'S RING

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

**Vypočujte si sériu UPÍRIE
ŽURNÁLY v audio formáte!**

© 2011 Morgan Rice

Všetky práva vyhradené. S výnimkou povolenia podľa US

Copyright Act 1976, žiadna z častí tejto publikácie nesmie byť, bez predchádzajúceho povolenia autora, za žiadnych okolností reprodukovaná, distribuovaná alebo prevádzaná do akýchkoľvek iných formátov, ani uchovávaná v zdieľanej databáze.

Tento ebook je licencovaný výlučne pre Vaše osobné využitie. Tento ebook nesmie byť ďalej predávaný alebo darovaný ostatným ľuďom. Ak chcete knihu zdieľať s ďalšou osobou, zakúpte si prosím ďalšie kópie. Ak čítate túto knihu, ale nezakúpili ste si ju, alebo nebola zakúpená iba pre Vaše použitie, vráťte ju prosím a kúpte si svoju vlastnú kópiu. Ďakujeme, že rešpektujete usilovnú prácu, ktorú autorka na vznik tohto titulu musela vynaložiť.

Obsah tejto knihy je fiktívny. Mená, osobnostné charakteristiky, organizácie, miesta, udalosti a konflikty sú bezo zvyšku produktom autorkinej predstavivosti, alebo je ich použitie fiktívne. Akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami, či už živými alebo mŕtvymi, je čisto náhodná.

Jacket Image ©iStock.com/Bliznetsov

„Brutus je chorý,

A preto chodí rozhalený a dýcha

vlhké nočné výpary? Brutus je chorý,

preto opúšťa vyhriate, bezpečné lôže

a vystavuje sa účinkom sychravej, mokrej noci?”

– William Shakespeare, *Julius Caesar*

(preklad Martin Hilský, 2008)

Kapitola prvá

Caitlin Paineová sa vždy obávala prvého dňa v novej škole. Boli tu veľké problémy, ako napríklad zoznamovanie sa s novými priateľmi, učiteľmi, ale aj zorientovanie sa na novom mieste. Potom tu boli aj menšie problémy, ako nová skrinka na veci, vôňa nového prostredia, zvuky, ktoré sa tam ozývali. Zo všetkého najviac sa ale obávala tých pohľadov. Vždy mala pocit, že sa na ňu pozerá snáď úplne každý. Pritom všetko, čo si priala, bola anonymita. Ale zdalo sa, že tej sa nikdy nedočká.

Caitlin nechápala, čím je tak výnimočná. So svojimi 165 centimetrami nebola nijako zvlášť vysoká a jej hnedé vlasy a oči (a normálna váha) jej dávali pocit priemernosti. Rozhodne nebola taká krásna ako niektoré iné dievčatá. Vďaka zavŕšeným osemnástym narodeninám bola mierne staršia než ostatní, ale nie dosť na to, aby vyčnievala z radu.

Bolo v tom niečo iné. Niečo, čo spôsobovalo, že sa na ňu ľudia zakaždým museli pozrieť ešte raz. Hlboko vo vnútri cítila, že je iná ako ostatní. Ale nebola si istá, čím to je.

Ak bolo niečo horšie ako prvý deň v novej škole, potom to iste bol prvý deň v novej škole uprostred školského roka, keď všetci ostatní už mali dostatok času si na seba zvyknúť. Dnešok, jej prvý deň na novom mieste a v polovici marca, bude jeden z tých najhorších vôbec. Tým si bola od rána istá.

Ale ani v jej najšialenejších predstavách to nebolo *až tak=*e

zlé. Nič, čo kedy videla – a že toho videla už veľa – ju na toto nemohlo pripraviť.

Caitlin stála pred svojou novou školou, bola to jedna z tých obrovských verejných škôl v New York City, v mrazivom marcovom ráne, a hovorila si *Prečo ja?* Bola nevhodne oblečená, iba vo svetri a legínach, a predovšetkým úplne nepripravená na hlučný chaos, ktorý ju privítal. Boli tam stovky študentov, ktorí kričali, hulákali jeden na druhého a vzájomne sa postrkovali. Viac než čokoľvek iné to pripomínalo nádvorie väznice.

Bolo tam príliš veľa hluku. Všetci sa smiali príliš nahlas, nadávali až veľmi sprostou a strkali jeden do druhého až príliš hrubo. Skoro by si myslela, že sa priplietla do nejakej hromadnej bitky, keby tu a tam nezahliadla tiež úsmevy a uštipačný smiech. Všetci jednoducho mali len príliš veľa energie a ona sama, nevyspatá, zmrznutá a unavená, jednoducho nemohla pochopiť, kde sa to v nich berie. Zavrela oči a priala si, aby to všetko jednoducho zmizlo.

Strčila ruku do vrečka a niečo tam našla: svoj ipod. *Áno.* Nasadila si slúchadlá a pustila hudbu. Potrebovala ten lomoz niečím prekryť.

Lenže nič sa nestalo. Pozrela sa, aby zistila, že batéria je vybitá. *Skvelé.*

Skontrolovala svoj telefón v nádeji, že tam možno nájde nejaké rozptýlenie, čokoľvek by bolo fajn. *Žiadne nové správy.*

Poobzerala sa okolo po všetkých tých nových tvárach a cítila sa osamotene. Nie preto, že tu bola jediné biele dievča – to v

skutočnosti celkom uvítala. Niekoľko z jej blízkych kamarátov z predchádzajúcich škôl bolo čiernej pleti, alebo hispánskeho, ázijskeho či indiánskeho pôvodu. A pár z jej "priateľov", ktorí ju neskôr podrazili, boli belosi. Nie, toto dozaista nebol ten dôvod. Cítila sa sama, pretože títo boli z veľkomesta. Stála sama na betónovom dvore. Hlasný zvonček jej svojim signálom umožnil vstup do tejto "oddychovej zóny", do ktorej musela vstúpiť skrz ťažkú kovovú bránu, na vrchole ktorej boli husto spletené ostnaté drôty. Naozaj mala pocit, akoby sa dostala do väznice.

Keď sa pozerala na masívnu budovu školy, ktorej okná boli všetky zamrežované kovovými klietkami, nevylepšilo to jej dojmy ani o piad'. Vždy si dokázala na novú školu zvyknúť rýchlo, či už bola veľká alebo malá. Lenže všetky predošlé boli vždy na predmestí. Bola tam tráva, stromy a nebo. Ale tu nebolo nič než mesto všade okolo. Cítila, že nemôže dýchať. A bola celkom vydesená.

Ozval sa ďalší hlasný zvonček a ona sa, spoločne so stovkami ďalších, vydala smerom ku vchodu. Jedno veľké dievča do nej hrubo strčilo, až jej vypadol z ruky jej denník. Zobrala ho zo zeme (pričom sa jej rozstrapatili vlasy) a pozrela sa, či sa to dievča chce ospravedlniť. Ale za tou sa už dávno zavrela voda toho bručiaceho davu všade okolo. Počula okolo seba smiech, ale ťažko povedať, či bol určený jej alebo nie.

Pevne zovrela svoj denník. Bola to teraz jedna z mála vecí, ktoré ju držali nad vodou. Brala ho so sebou všade. Robila si poznámky a kresby kdekoľvek sa práve nachádzala. Denník bol

niečo ako mapa celého jej detstva.

Konečne sa dostala ku vchodu a musela sa stlačiť s ostatnými, aby mohla prejsť dovnútra. Bolo to rovnaké ako snažiť sa napchať do metra počas popoludňajšej špičky. Dúfala, že až sa dostane dovnútra, bude tam aspoň teplo, ale akonáhle sa ocitla za dverami, zacítila, že z chodieb veje studený prievan, ktorý zimu snáď ešte zhoršoval.

Vo vchode stáli dvaja obrovskí strážnici a spolu s nimi ešte ďalší dvaja policajti, oblečení v uniformách newyorského policajného zboru. Na boku mali pripravené služobné zbrane.

"POKRAČUJTE DNU!" Povedal jeden z nich.

Nechápala, prečo pri vchode do strednej školy musia strážiť dvaja ozbrojení policajti. Jej obavy sa tým ešte zvýšili. A za chvíľu ešte raz, pretože zistila, že bude musieť prejsť veľkou bezpečnostnou bránou. Takou, aké sa používajú na letiskách.

Štyria ďalší ozbrojení policajti, spolu s dvoma ďalšími strážnikmi, stáli na každej strane brány.

"VYPRÁZDNIŤ VRECKÁ!" Vyštekol strážca.

Caitlin videla, že ostatní dávajú obsah svojich vreciek do malých plastických nádobiek. Rýchlo ich napodobnila a vložila do nádobyky svoj ipod, peňaženku a kľúče.

Potom prešla bránou, ktorá samozrejme začala písať.

"TY!" Vyštekol strážca. "Postav sa tu na stranu!"

No iste.

Všetci sa pozerali, keď musela zdvihnúť ruky, zatiaľ čo strážca ručným detektorom krúžil okolo celého jej tela.

"Máš na sebe nejaké šperky?"

Skontrolovala zápästia a krk, a potom si zrazu spomenula. Jej krížik.

"Zložiť," vyštekol strážca.

Bol to krížik po jej prababičke, ktorý jej darovala keď zomierala. Malý, strieborný krížik s vyrytým latinským nápisom, ktorý si Caitlin nikdy nepreložila. Jej prababička jej vtedy povedala, že ona ho dostala zase od svojej prababičky. Caitlin nebola veriaca a v skutočnosti veľmi nerozumela, čo tieto veci znamenajú, ale vedela, že je stovky rokov starý a že je to zďaleka najcennejšia vec, ktorú má.

Caitlin vytiahla krížik spoza košele, ukázala ho strážcovi, ale nedala ho dolu.

"Radšej by som si ho nechala, " odpovedala.

Strážnik sa na ňu pozeral s ľadovo chladnou tvárou.

Zrazu sa ozval hluk. Pár ľudí vykričlo a jeden z policajtov chytil vysokého, chudého chlapca a natlačil ho tvárou proti múru. Potom mu z vrecka vytiahol malý nôž.

Strážca sa otočil a išiel kolegovi na pomoc, zatiaľ čo Caitlin využila príležitosť a vmiesila sa späť do davu, ktorý mieril ďalej do vstupnej haly.

Vitajte na newyorskej strednej škole, pomyslela si Caitlin. Paráda.

Už teraz začala odpočítavať, koľko dní zostáva do maturity.

Chodby školy boli snáď najrozsiahlejšie, aké zatiaľ videla. Najskôr si hovorila, že snáď ani nemôžu byť nikdy plné, ale len o pár okamihov neskôr už boli prepchaté ľuďmi, ktorí sa vzájomne strkali a tlačili do všetkých smerov. V škole muselo byť tisíce študentov. Nekončiaca záplava ďalších a ďalších tvári. Hluk vnútri bol takmer neznesiteľný a ozvena chodieb ho ešte násobila. Chcela si zakryť uši. Lenže nemala ani toľko miesta, aby mohla zdvihnúť lakte. Napriek veľkosť tohoto miesta začínala cítiť klaustrofóbiu.

Zvonček znova zazvonil a všetko okolo sa zrýchľilo.

Hneď na prvýkrát neskoro.

Znovu sa pozrela na kartičku, kde mala číslo svojej triedy a konečne ju na druhom konci chodby uvidela. Pokúšala sa prekliesniť si cestu cez to more tiel, ale nedarilo sa jej pohnúť sa o viac ako len o pár krokov. Nakoniec, po niekoľkých márných pokusoch, jej došlo, že jednoducho bude musieť byť trošku agresívna. Začala sa pomocou lakťov predierať davom. Odstrčila jedného po druhom a nakoniec sa naozaj dostala naprieč celou chodbou a otvorila veľké dvere, vedúce do jej triedy.

Pripravila sa na všetky tie pohľady patriaci novej dievčine, ktorá prišla neskoro. Predstavila si učiteľa, ktorý sa na ňu mračí, pretože vyrušila ticho v začatom vyučovaní. Keď ale skutočne vstúpila, čakal ju šok, pretože nič nebolo tak, ako si

myslela. V triede, ktorá bola určená pre tridsať študentov, ich bolo päťdesiat. Miestnosť bola úplne preplnená. Niektorí sedeli na svojich miestach, zatiaľ čo iní prechádzali chodbičkami a pokrikovali na seba. Bol to chaos.

Zvonček zazvonil už pred plnými piatimi minútami, ale strapatý učiteľ, oblečený v pokrčenom obleku, ešte ani nezačal hodinu. Vlastne sedel na svojej stoličke s nohami na stole, čítal noviny a ignoroval všetko, čo sa dialo okolo.

Caitlin došla k nemu a položila na stôl svoju novú ID kartu. Potom ticho stála a čakala až sa na ňu pozrie, ale on to neurobil. Nakoniec si odkašľala, aby upútala pozornosť.

"Prepáčte."

Učiteľ nechotne odložil noviny.

"Som Caitlin Paineová. Som tu nová. Myslím, že vám mám túto kartu ukázať."

"Len tu suplujem, " odpovedal učiteľ a znovu medzi nimi vztýčil hradbu z novín.

Caitlin zarazene stála.

"Takže, " spýtala sa, " ... to znamená, že nerobíte dochádzku?"

"Váš učiteľ sa vráti v pondelok, " vyštekol na ňu. "On sa o to postará."

Caitlin si uvedomila, že ich konverzácia týmto skončila a vzala si späť svoju ID kartu.

Potom sa otočila smerom do triedy. Padajúci chaos sa nijako nezmiernil. Ak sa dalo nájsť nejaké plus dnešného dňa, tak to bol

fakt, že tu nie je nijako nápadná. Zdalo sa, že sa o ňu úplne nikto nezaujíma a vlastne si ju nikto zatiaľ ani poriadne nevšimol.

Na druhú stranu, pohľad na prepchatú miestnosť jej príliš pokoja tiež nedodal, pretože sa zdalo, že už tam naozaj nie je žiadne ďalšie miesto na sedenie.

Obrnila sa, zovrela pevne svoj denník a opatrne prechádzala uličkou. Jej pohľad bol upretý k zemi, keď niekoľkokrát prechádzala medzi rozvášnenými študentmi, ktorí na seba pokrikovali. Keď sa dostala až dozadu, mohla konečne v pokoji prehliadnuť celú miestnosť.

Nebolo tam ani jedno ďalšie miesto na sedenie.

Stála tam, pripadala si ako idiot a zisťovala, že si ju ostatní pomaly začínajú všímať. Nevedela čo si počať. Rozhodne nemohla zostať celú hodinu stáť a suplujúci učiteľ nevyzeral, že by ho to aspoň trochu zaujímal. Znovu sa rozhladla okolo v zúfalej snahe predsa len nejaké miesto objaviť.

Z niekoľkých lavíc obďaleč počula smiech a tentoraz si už bola istá, že patrí jej. Nebola oblečená ako ostatní a ani ako oni v žiadnom smere nevyzerala. Jej líca začala zalievať červeň, pretože teraz sa už cítila veľmi nápadná.

Keď sa už chystala triedu zasa opustiť, a možno dokonca aj utiecť preč z tejto školy, počula hlas.

"Tu."

Otočila sa.

V poslednej lavici pri okne, vstal od stola vysoký mladík.

"Sadni si, " povedal. "Prosím."

Trieda sa trochu utíšila a sledovala, aká bude jej reakcia.

Vydala sa k nemu. Snažila sa mu nepozerať priamo do očí – veľkých, sýto zelených očí – ale nemohla si pomôcť.

Bol krásny. Mal hladkú olivovú pleť. Nedokázala povedať, či bol černocho, Hispánec, beloch alebo nejaká z kombinácií, ale nikdy predtým nevidela tak jemnú a hladkú pleť, ktorá by tak pekne dopĺňala ostro rezanou čeľusť. Jeho vlasy boli krátko strihané, hnedé a postava štíhla. Bolo na ňom niečo zvláštne, niečo, čo na toto miesto nijako nezapadalo. Vyzeral krehko. Možno umelecký typ.

Nestávalo sa jej, že by jej niekto takto zaujal. Jej kamarátky sa často do niekoho bláznivo zahľadeli, ale ona nikdy nerozumela prečo. Až doteraz.

"Kde budeš sedieť ty?" Spýtala sa.

Snažila sa o nezaujaty tón hlasu, ale neznelo to nijako presvedčivo. Dúfala, že nespoznal aká je nervózna.

Široko sa usmial a odhalil perfektné zuby.

"Priamo tu," povedal a odsunul sa k veľkému oknu, stále ale len nejaký meter od nej.

Pozrela sa na neho a on odpovedal rovnakým spôsobom. Ich pohľady sa stretli. Hovorila si, že sa musí pozrieť inam, ale nemohla to urobiť.

"Dík," povedala a okamžite sa na seba nahnevala.

Dík? To je všetko, čo zo seba dostane? Dík !?

"To je ono, Barack!" Zakričal niekto. "Len nech sa tá pekná beloška pekne usadí!"

Nasledoval smiech, po ktorom sa hluk v miestnosti opäť znásobil, až ich ostatní opäť začali ignorovať.

Caitlin si všimla, že zahanbene sklonil hlavu.

"Barack?" Spýtala sa. "Tak sa voláš?"

"Nie," odpovedal a začervenal sa. "Tak mi len hovoria. Ako Obama. Myslia si, že vyzerám ako on."

Skúmavo sa na neho pozrela a uvedomila si, že naozaj trochu vyzerá ako on.

"To preto, že som z polovice černochoch, z časti beloch a z časti Portorikánec."

"No, ja ale myslím, že to je kompliment, " povedala.

"Ale oni to myslia inak, " odpovedal.

Pozerala sa na neho ako si sadol na okenný parapet, videla, že jeho sebavedomie silne opadlo a bola si istá, že tento chalan je veľmi citlivý. Možno dokonca zraniteľný. Vôbec do tejto skupiny nepatril. Bolo to divné, ale mala pocit, že by ho mala chrániť.

"Ja som Caitlin, " povedala, podala mu ruku a dívala sa mu do očí.

Prekvapene sa na ňu pozrel a jeho úsmev sa vrátil.

"Jonah, " odpovedal.

Pevne jej stisol ruku. Keď pocítila jeho jemnú dlaň, ktorá obklopila tú jej, prebehla jej pažou jemná vibrácia. Mala pocit ako by sa jej dlaň prelínala s jeho. Držal jej ruku o sekundu dlhšie, než by bolo vhodné, a ona si nemohla pomôcť, aby sa pri tom na neho neusmievala.

Zvyšok dopoludnia rýchlo ubehol a keď prišiel čas ísť do jedálne, Caitlin bola strašne hladná. Otvorila dvojité dvere a zostala stáť, udivená veľkosťou tejto miestnosti a neskutočným hlukom, ktorý v nej panoval. Vnútri bolo snád' tisíc študentov a všetci do jedného kričali. Vyzeralo to skôr ako telocvičňa než ako jedáleň. Až na to, že každých desať metrov stál strážca a pozorne dohliadal na dianie okolo.

Ako obvykle nemala najmenšie tušenie, ktorým smerom sa vydať. Prezerala si obrovskú miestnosť a konečne uvidela stojan s táckami. Jednu si zobrala a zaradila sa do niečoho, o čom si myslela, že je to rad na jedlo.

"Hej nepredbiehajte, ty mrcha!"

Caitlin sa otočila a uvidela veľké, obézne dievča, ktorá bola o dobrých pätnásť centimetrov vyššia ako ona, ako sa na ňu škaredo mračí.

"Ospravedlňujem sa, nevedela som ..."

"Rad začína tamto!" vyštekli iné dievčatá a ukázali palcom za seba.

Caitlin sa pozrela a spoznala, že v rade za nimi je ešte minimálne stovka ďalších. Vyzeralo to aspoň na dvadsať minútové čakanie.

Keď sa vydala pozdĺž radu na jeho koniec, jeden zo študentov v rade strčil do iného a ten priamo pred ňou dopadol tvrdo na

zem.

Útočník bol v okamihu na ňom a začal ho biť pästami do tváre.

Jedáleň vybuchla nadšeným krikom a desiatky ostatných sa okamžite zhromaždili okolo bitky.

"DAJ MU! DAJ MU!"

Caitlin s hrôzou v očiach ustúpila o niekoľko krokov späť.

Konečne pribehli štyria strážnici aby roztrhli dvoch krvou zaliatych bitkárov. Zdalo sa, že s tým nijako zvlášť neponáhľali.

Keď Caitlin dostala svoje jedlo, rozhliadla sa po miestnosti v nádeji, že niekde uvidí Jonaha. Ten ale nebol nikde v dohľade.

Prechádzala chodbičkou okolo stolov, ktoré boli plne obsadené študentmi. Sem tam bolo niekoľko prázdnych miest, ale žiadne z nich nepôsobilo príliš lákavo, pretože boli vždy priamo pri veľkých a hlučných skupinkách priateľov.

Nakoniec sa usadila pri prázdnom stole až úplne na konci jedálne. Na vzdialenom konci toho stola sedel iba jediný človek. Malý, krehký čínsky chlapec v chudobnom oblečení s hlavou neustále sklonenou nad jedlom.

Cítila sa osamelo. Pozrela sa na svoj telefón, aby skontrolovala, čo je nové. Na Facebooku mala pár nových správ od spolužiakov z predchádzajúceho mesta. Boli zvedaví, ako sa jej na novom mieste páči. Nejakto sa ale necítila, že by práve na toto chcela odpovedať. Boli zrazu tak vzdialení.

Caitlin stále ešte cítila nevoľnosť z nervozity, ktorú mala vždy prvý deň na novom mieste, a tak skoro nič nezjedla. Namiesto

toho sa rozhodla myslieť na niečo iné. Zavrela oči a predstavila si ich nový byt na piatom poschodí špinavého domu bez výťahu, na 132. ulici. Jej nevoľnosť sa tým ale ešte zhoršila. Zhlboka dýchala a snažila sa myslieť na niečo pekné, na čokoľvek pekného, čo vo svojom živote mala.

Jej malý brat. Sam. Štrnásťročný, ktorý sa ale správal, ako by mu bolo dvadsať. Zdalo sa, že si Sam nikdy poriadne neuvedomil, že je mladší a vždy sa správal ako jej starší brat. Všetko to večné sťahovanie, potom čo ich otec opustil a zostali len s matkou, Samovu povahu to len a len zatvrdilo. Tiež ale videla, že sa ho ich situácia dotýka a že začína byť čím ďalej uzavretejší. Keď sa potom začal v škole dostávať do častých bitiek, nebola vlastne ani veľmi prekvapená. Naopak sa bála, že to môže byť časom ešte horšie.

Keď ale prišlo na Caitlin, Sam ju bezmedzne miloval. A ona jeho. Bol jediný človek, ktorý s ňou zostával stále, a na ktorého sa mohla spoľahnúť. Zdalo sa, že v jeho drsnom svete predsa len zostalo jedno mäkké miestečko a to patrilo jej. Urobila by čokoľvek, aby ho ochránila od všetkého zlého.

"Caitlin?"

Nadskočila.

S podnosom v jednej ruke a puzdrom na husle v druhej, pred ňou stál Jonah.

"Nevadí ti, keď sa pridám?"

"Áno ... teda nie, " povedala zaskočene.

Idiot, pomyslela si. Prestaň sa správať tak vylakane.

Jonah po nej strelil tým svojím úsmevom a potom si sadol oproti. Sedel vzpriamene s perfektné rovným chrbtom. Opatrne položil puzdro s husľami vedľa seba. Potom sa usporiadane pustil do jedla. Bolo na ňom niečo zvláštne, niečo, čo nedokázala tak úplne pomenovať. Bol iný než ktokoľvek, koho predtým stretla. Pôsobil, ako by bol z iného storočia. A ani trošičku sa na toto miesto nehodil.

"Ako to ide v tvoj prvý deň?" Spýtal sa.

"Nie tak, ako by som si priala."

"Myslím, že viem, čo myslíš," povedal.

"To sú husle?"

Hlavou kývla smerom k jeho puzdru. Držal si ho neustále blízko pri tele, jednu ruku takmer stále položenú na ňom, akoby sa bál, že by mu ho niekto mohol ukradnúť.

"Vlastne je to viola. Je len o trochu väčšia ako husle, ale má úplne iný zvuk. Oveľa mäkší."

Violu nikdy predtým nevidela a priala si, aby ju vybral z puzdra a ukázal jej, ako vyzerá. Ale on sa k tomu evidentne nechystal a Caitlin nechcela byť dotieravá. Neustále mal na puzdre položenú ruku a chránil ho, akoby to bola nejaká veľmi osobná vec.

"Cvičíš často?"

Jonah pokrčil ramenami. "Pár hodín denne," povedal, ako by sa nechumelilo.

"Pár *hodín!*? Musíš byť skvelý!"

"Znovu len pokrčil plecami. "Myslím, že som OK. Veľa

hráčov je lepších ako ja. Ale napriek tomu dúfam, že je to môj lístok preč z tohto miesta."

"Vždy som chcela hrať na piano," povedala Caitlin.

"A prečo nehráš?"

Už už chcela povedať, *nikdy som žiadne nemala*, ale potom sa zarazila. Namiesto toho len pokrčila plecami a sklonila zrak k jedlu na stole.

"Nepotrebuješ na to vlastné piano," povedal Jonah.

Začudovane sa na neho pozrela, pretože to bolo ako keby jej čítal myšlienky.

"Máme tu v škole skúšobňu. Zo všetkého zlého, čo tu je, je aspoň táto jedna vec dobrá. Dajú ti tam lekcie zadarmo. Jediné, čo pre to musíš urobiť, je zapísať sa na hodinu.

"Caitlinine oči sa rozšírili. "Vážne?"

"Pred vchodom do hudobnej skúšobne je papier, kde sa môžeš prihlásiť. Pýtaj sa po pani Lennox. A povedz jej, že si moja kamarátka."

Kamarátka. Caitlin sa páčilo ako to slovo znie. Páčilo sa jej, že to povedal.

Široko sa usmiala. Pohľady sa opäť na moment stretli.

Keď sa pozerala do jeho žiarivých, zelených očí, mala pocit, že sa ho musí opýtať na milión ďalších otázok: *Máš priateľku? Prečo si tak milý? To sa ti vážne páčim?*

Namiesto toho sa ale zahryzla do jazyka a nepovedala nič.

V obave, že ich spoločný čas utečie príliš rýchlo, teraz horúčkovo premýšľala, na čo sa ho ešte opýtať, aby predĺžila

ich konverzáciu. Chcela prísť na niečo, čím by sa uistila, že sa spolu zase znovuvidia nabudúce a že o to obaja stoja. Lenže bola nervózna a nič jej nenapadalo.

Nakoniec sa konečne nadýchla a otvorila ústa, ale presne v ten moment začalo zvoníť.

Miestnosť vybuchla novým ruchom odsúvaných stoličiek a aj Jonah sa postavil a vzal do svojej ruky puzdro s violou.

"Idem neskoro, " povedal a zbieral zo stola podnos.

Potom pozrel na ten jej. "Môžem ho vziať tiež?"

Pozrela sa na stôl a uvedomila si, že na podnos úplne zabudla.

Potom pokrútila hlavou.

"OK," odpovedal.

Chvíľu stál a zrazu pôsobil nesmelو. Zdalo sa, že nevie čo povedať.

"No ... tak zase nabudúce."

"Uvidíme sa," odpovedala hlúpo takmer šeptom.

*

Keď mala Caitlin svoj prvý deň v novej škole konečne za sebou, čakalo na ňu slnečné marcové popoludnie. Aj keď fúkal pomerne silný vietor, už jej nebola vôbec zima. Aj keď všetci okolo kričali, keď si razili cestu zo školy von, ju už ten hluk nijako neobťažoval. Bola spokojná a cítila sa ľahká ako pierko. Zvyšok vyučovania mala tak rozmazaný, že si nezapamätala meno ani jediného nového učiteľa.

A nemohla prestať myslieť na Jonaha.

Premýšľala či sa v jedálni nesprávala ako idiot. Prišlo jej, že len neustále zakopávala o vlastný jazyk a skoro na nič sa ho vo výsledku nespýtala. Jediné, na čo sa ho dokázala opýtať, bola tá hlúpa viola. Mohla sa predsa spýtať kde býva, odkiaľ pochádza a kam by sa rád dostal na vysokú.

A zo všetkého najviac predsa mala zistiť, či má priateľku. Nieko ako on určite musí s niekým randiť.

Priamo v tom momente prešla okolo Caitlin pekná, krásne oblečená hispánska dievčina. Caitlin si ju prezrela od hlavy až k päte a na sekundu si hovorila, či by to napríklad nemohla byť priamo ona.

Caitlin zahla na 134. ulici a na sekundu zabudla, kam sa má vydať. Zo školy išla domov prvýkrát a na okamih nevedela, kde presne ich nový byt je. Stála na rohu a snažila sa zorientovať sa. Slnko medzitým zakryla rýchlo plynúca oblačnosť a spoločne s vetrom spôsobili, že jej zas začala byť zima.

"Hej, *amiga!*"

Caitlin sa otočila a uvedomila si, že stojí priamo pred špinavou rohovou vinárňou. Štyria ošumelí chlapíci sedeli na plastických stoličkách na chodníku a chladné počasie si evidentne nevšimli. Všetci sa na ňu škerili, ako by mala byť ich ďalším sústom na obed.

"Pod' sem k nám, zlato!" Zakričal iný.

Caitlin si spomenula.

132. ulice. To je ono.

Rýchlo sa otočila a svižným krokom prešla na druhý chodník. Pritom sa niekoľkokrát opatrne obzrela, aby zistila, či ju tí muži nesledujú. Našťastie zostali tam, kde boli.

Studený vietor ju hrýzol do tváre a zároveň ju poriadne prebudil, rovnako ako drsná realita nového susedstva, do ktorého sa práve prisťahovali. Pri pohľade okolo seba videla opustená autá, steny pomalované grafitmi, ostnaté drôty na vrcholkoch plotov, mreže v oknách a zrazu sa cítila veľmi opustene. A tiež vystrašene.

Do ich bytu to bolo len cez tri bloky, ale jej to teraz prišlo ako šialená vzdialenosť. Priala si, aby tu s ňou teraz bola nejaká kamarátka – alebo ešte lepšie Jonah – a hovorila si, či tadiaľto naozaj zvládne chodiť sama každý deň. Zas a znova sa nahnevala na svoju matku. Ako ju môže stále sťahovať z jedného miesta na druhé a k tomu väčšinou na také, ktoré od začiatku nenávidí? Kedy sa už toto skončí?

Začula nejaký hluk.

Caitlinino srdce sa rozbúchalo, keď si všimla, že sa naľavo cez ulicu niečo deje. Zrýchlila chôdzu a pokúšala sa klopiť zrak na chodník pred sebou, ale keď sa priblížila, nemohla nepočuť krik a zlomyseľný smiech. Nemohla si pomôcť, aby sa nepozrela, čo sa tam deje.

Štyria veľkí chlapci – možno tak osemnásť alebo devätnásťroční – stáli okolo jediného ďalšieho. Dvaja z nich ho držali za ruky, zatiaľ čo tretí ho udrel do brucha a štvrtý päťou do tváre. Chlapcovi bolo možno sedemnásť, bol vysoký, chudý

a proti presile úplne bezbranný. Okamžite padol k zemi. Dvaja z útočníkov ho potom surovo nakopali do tváre.

Napriek svojmu rozhodnutiu, sa Caitlin zastavila a pozerala na nich. Bola zhrozená. Nikdy predtým takú strašnú scénu nevidela.

Ostatní dvaja teraz tiež pristúpili k svojej obeti. Potom zdvihli nohy v ťažkých topánkach a začali po ňom šliapať.

Caitlin dostala strach, že ho snád' mienia dokopat na smrť.

"NIE!" Zajačala.

Keď znovu kopli, ozvalo sa škaredé chrupnutie.

Ale nebol to zvuk lámajúcej sa kosti – bolo to akoby sa zlomilo niečo dreveného. Zvuk lámaného dreva. Caitlin si všimla, že šliapu po malom hudobnom nástroji. Pozrela sa pozornejšie a zistila, že sa po chodníku váľajú kúsky husliam podobného nástroja.

V hrôze si zakryla oboma rukami ústa.

"Jonah !?"

Bez ďalšieho rozmýšľania Caitlin prebehla ulicou rovno ku skupinke chalanov, ktorí si ju až teraz začali všímať. Keď sa na ňu pozreli, ich zlé úsmevy sa ešte rozšírili. Jeden druhého podpichovali laktóm a niečo si šepkali.

Došla priamo k ich obeti a uvidela, že je to naozaj Jonah. Jeho tvár bola zaliatu krvou, napuchnutá podliatinami a Jonah sám sa zdal byť v bezvedomí.

Jej zlosť bola zrazu oveľa silnejšia ako jej strach. Postavila sa medzi tých štyroch a Jonaha a pozrela sa na nich.

"Nechajte ho na pokoji!" Zajačala.

Jeden z útočníkov, minimálne 190 centimetrov vysoký, svalnatý Habán, sa jej vysmial.

"Alebo čo?" Spýtal sa veľmi hlbokým hlasom.

Caitlinin svet sa náhle obrátil hore nohami a ona si uvedomila, že bola hrubo postrčená niekým zozadu. Než dopadla na chodník, stačila zdvihnúť lakte, ale rovnako pád takmer ani nespomalila. Navyše to šialene bolelo. Kútikom oka zazrela jej letiaci denník, z ktorého vyletovali papiere a padali všade okolo.

Počula drsný smiech. A potom kroky, ktoré sa k nej blížili.

Jej srdce bilo ako o závod a hladina adrenalínu rástla vyššie a vyššie. Podarilo sa jej obrátiť sa a vyškriabať späť na nohy ešte predtým, ako sa k nej dostali. Okamžite sa rozbehla do uličky preč od nich. Bolo jej jasné, že beží o život.

Tesne za chrbtom cítila svojich prenasledovateľov.

V jednej z jej minulých škôl, vtedy si Caitlin zase raz myslela, že tam zostane ešte veľmi dlho, sa zapísala do bežeckého krúžku a po čase zistila, že je v tom dobrá. Vtedy bola vlastne najlepšia z tímu. Nie síce na dlhých tratiach, ale v šprinte na sto metrov na ňu nikto nemal. Dokonca dokázala predbehnúť aj mnohých chlapcov. Teraz sa jej to náramne hodilo.

Bežala ako o život a tí štyria ju nedokázali chytiť.

Dovolila si obzrieť sa po nich a zistila, že zostali ďaleko za ňou. To ju naplnil trochou optimizmu, pretože vedela, že keď sa jej podarí niekoľkokrát správne zahnúť za roh, tak im môže nakoniec utiecť.

Ulička sa vetvila do tvaru T a ona sa mohla rozhodnúť, či

sa vydá napravo alebo naľavo. Vedela, že nebude mať možnosť svoje rozhodnutie zmeniť, ak si chce udržať náskok. Musela sa rozhodnúť rýchlo, aj keď nemohla vidieť, čo sa skrýva za každým z rohov. Naslepo si teda vybrala, že zahne vľavo.

Modlila sa, aby to bola správna voľba. *No tak. Prosím!*

Jej srdce sa skoro zastavilo, keď zatočila doľava a po pár metroch zistila, že ulička je slepá.

Zlý ťah.

Cesta pred ňou končila múrom. Bežala priamo k nej a neustále sa obzerala po nejakej možnosti úniku, ale žiadnu nevidela. Otočila sa, aby čelila útočníkom.

Bez dychu sledovala, ako sa objavili na rohu a mierili k nej. Za ich chrptom mohla vidieť, že ak by bývala zatočila doprava, už by teraz bola pravdepodobne voľná. No iste. To je jednoducho jej šťastie.

"Tak poďme, ty mrcha," povedal jeden z nich, "teraz si to vychutnáš."

Došlo im, že už nemá kam uniknúť a tak lapajúc po dychu spomalili krok a škeriac sa ku nej približovali.

Caitlin zavrela oči a zhlboka dýchala. V duchu prosila Jonah, aby sa zobudil, kdesi nabral všetku silu sveta a pribehol jej na pomoc. Keď ale oči znovu otvorila, nikde ho samozrejme nevidela. Boli tam iba tí grobiani, ktorí sa neustále približovali.

Myslela na svoju matku, na to ako ju nenávidí za to, že už musela skúšať žiť na toľkých rôznych miestach. Myslela tiež na brata Sama. Myslela na to, aký ju asi čaká život až dnešok skončí.

Myslela na celý svoj doterajší život, ako sa k nej správal a ako jej nikdy nikto nerozumel, a ako nikdy nič poriadne nešlo tak, ako by to bola potrebovala. A potom sa niečo stalo. Zrazu mala všetkých tých nekonečných problémov po krk.

Ja si toto nezaslúžim. Ja si toto nezaslúžim!

A potom to zrazu zacítila.

Bolo to ako vlna niečoho, čo nikdy predtým nepocítila. Ako vlna zúrivosti, ktorá sa rozprúdila v jej žilách a začala takmer variť jej krv. Malo to epicentrum niekde v bruchu a odtiaľ to prúdilo ďalej do celého tela. Zrazu mala pocit, že sa jej chodidlá pevne zakorenili, ako keby sa ona a asfalt pod ňou spojili. Tiež cítila, že ju naplňuje surová sila a usadzuje sa v zápästiach a cez lakte sa ďalej rozlieva až do ramien.

Caitlin zrazu živočíšne zavrčala, čo prekvapilo a zároveň vydesilo i ju samú. Keď sa prvý chlapec priblížil a chytil ju svojou svalnatou rukou za zápästie, sledovala, ako jej ruka sama od seba reaguje, keď sa okamžite vymanila zo zovretia, chytila naopak útočnickovu ruku a vykrútila ju dozadu do veľmi neprirodzeného uhlu. Chalan ostal šokovaný, v ruke potom škaredo trhlo a ozvalo sa zapraskanie.

Chlapec klesol na kolena a reval od bolestí.

Zvyšní traja vyvalili oči prekvapením.

Ten najväčší sa na ňu okamžite vrhol.

"Ty zkur ..."

Než mohol dokončiť, Caitlin vyskočila do vzduchu a oboma nohami zároveň ho kopla do hrude, čím ho poslala o päť metrov

späť, kde tvrdo pristál v kovových popolniciach.

Zostal tam ležať a nehýbal sa.

Zvyšní dvaja, doteraz nezranení, sa na seba šokovane pozreli. Teraz vyzerali naozaj vystrašene.

Caitlin postúpila vpred. Cítila nadľudskú silu, ktorá jej prúdila telom, a počula sama seba ako vrčí, keď chytila oboch výrastkov (každý z nich bol dvakrát tak veľký ako ona), zdvihla ich niekoľko centimetrov nad zemou, každého jednou rukou.

Ako tak viseli vo vzduchu a snažili sa vymaniť, Caitlin s nimi najskôr cukla smerom dopredu, a potom neskutočnou silou rovno jedného proti druhému. Obaja sa potom zrútili na zem.

Caitlin stála nad nimi, ťažko dýchala a penila zlosťou.

Ani jeden zo štyroch sa nehýbal.

Ale ona necítila ani najmenšiu úľavu. Naopak, chcela viac. Viac súperov, ktorých by mohla zničiť. Viac tiel, s ktorými by si mohla hádzať.

A tiež chcela ešte niečo ďalšie.

Zrazu videla všetko okolo seba v krištáľovo žiarivej čistote a bola schopná silne zaostriť na ich odhalené krky. Z miesta, kde stála, videla každučký detail na ich pokožke, ba čo viac, videla tepny, ktoré pulzovali pod kožou. Mala ohromnú chuť sa zahryznúť a napiť.

Vôbec nechápala čo sa to s ňou deje. Zatrepara hlavou a potom zakričala tak desivo, že to muselo byť počuť až na hlavnej ulici. V tom výkriku bola zúrivosť, víťazstvo a nenaplnená divokosť.

Bol to výkrik zvieraťa, ktoré chce viac.

Kapitola druhá

Caitlin stála pred dverami ich nového bytu a civela do prázdna. Zrazu sa prebrala a uvedomila si, kde sa nachádza. Nemala však najmenšie tušenie, ako sa sem dostala. Posledná vec, ktorú si pamätala bolo, ako bola v tej uličke. Nejako sa potom musela dostať späť domov.

To, čo sa v uličke stalo, si však pamätala do najmenších detailov. Snažila sa to ale z pamäti vymazať, vôbec sa to však nedarilo. Pozrela sa na svoje ramená a ruky a čakala, že budú vyzerat' inak – ale boli úplne normálne. Také, ako boli vždy predtým. Zúrivosť, ktorá do nej vošla a úplne ju premenila, bola zrazu zase preč.

Niečo ale predsa len zostalo. Cítila sa zrazu akoby prázdna. Strnulá. A cítila ešte niečo ďalšie. Nebola si úplne istá, čo to je. Hlavou sa jej neustále mihali obrazy. Obrazy tých chalanov a ich odhalených krkov. A ich pulzu. A stále ešte cítila ten hlad. A túžbu.

Caitlin sa teraz naozaj nechcela vrátiť domov. Nechcela sa vidieť s matkou, obzvlášť nie dnes, a nechcela vidieť ani celé to nové miesto, ktoré bolo stále ešte zaskladané nevybalenými krabicami s ich vecami. Keby tam nebol Sam, možno by sa jednoducho otočila a išla niekam preč. Kam by to malo byť, o tom nemala poňatia – ale aspoň by sa jednoducho poriadne prešla.

Zhlboka sa nadýchla a chytila kľučku na dverách. Naozaj tá kľučka hriala, alebo je jej ruka len tak strašne studená?

Caitlin vstúpila do príliš presvetleného bytu. Cítila jedlo, ktoré sa pripravovalo na sporáku – alebo skôr v mikrovlnke. Sam. Vždy bol doma skoro a robil si sám večeru. Matka nebude doma ešte niekoľko hodín.

"To nevyzerá na dobrý prvý deň."

Caitlin sa v šoku otočila za matkiným hlasom. Sedela tam na gauči, fajčila cigaretu a pohrdavo si Caitlin prezerala.

"To už si musela ten sveter hneď takto zašpiniť?"

Caitlin sa na seba pozrela a až teraz si všimla tmavých škvŕn, najskôr asi od toho, ako spadla na ten chodník.

"Akoto že si doma tak skoro?" spýtala sa Caitlin.

"Pre mňa je to tiež prvý deň, vieš ako," vyštekla matka. "Nie si tu jediná nová. Postupné zapracovanie sa. Šéf ma poslal domov skoro."

Caitlin nebola na matkin tón vôbec zvedavá. Nie dneska. Vždycky s ňou hovorila s dešpektom, ale toho večera mala Caitlin všetkého nad hlavu. Rozhodla sa, že nechá matku ochutnať jej vlastnej polievočku.

"Super," vyštekla Caitlin odpoveď. "Znamená to, že sa zasa sťahujeme?"

Matka okamžite vyskočila na nohy. "Dávaj si pozor na jazyk!" Zakričala.

Caitlin si uvedomila, že matka vlastne len čakala na nejaký dôvod, aby na ňu mohla začať kričať. Povedala si, že bude

najlepšie matku niečím umlčať a potom čo najrýchlejšie zmiznúť.

"Nemala by si pred Samom fajčiť," povedala Caitlin chladne, vošla do svojej maličkovej izby, zabuchla za sebou dvere, ktoré vzápätí zamkla.

Matka ihneď stála pri dverách a búšili na ne.

"Okamžite sa vráť, ty malá drzaňa! Čo si to dovoľuješ, takto hovoriť s mamou !? Kto si myslíš, že kupuje ten chlieb, čo máš denne na stole ..."

Toho večera bola Caitlin už tak rozrušená, že sa rozhodla matkin hlas jednoducho ignorovať. Namiesto toho si v hlave znovu prehrávala udalosti dňa. Smiech tých chalanov na ulici. Zvuk ich bijúcich sŕdc. A potom zvuk jej vlastného revu.

Čo sa to vlastne stalo? Kde sa v nej zrazu vzalo toľko sily? Bolo to jednoducho iba vďaka zvýšenému adrenalinu? Časť jej ja si priala, aby to tak bolo. Ale tá druhá vedela iste, že to nie je pravda. Čo sa to s ňou deje?

Búchanie na dvere pokračovalo ďalej, ale Caitlin to takmer nevnímala. Jej telefón ležal na stole, vibroval ako šialený, keď prichádzali nové smsky, emaily a facebookové správy, ale ona si nijako zvlášť nevšímala ani toho.

Presunula sa k svojmu malému okienku a pozrela sa von na ulicu, keď sa jej zrazu vybavil ešte ďalší zvuk. Bol to Jonahov hlas. A spolu s ním aj obraz jeho usmievavej tváre. Tichý, hlboký a pokojný hlas. Znovu si pripomenula, ako krehký sa zdal, ako zraniteľne pôsobil. Potom ho uvidela ležiaceho na zemi, tvár

postriekaná vlastnou krvou a jeho viola bola rozbitá na kusy vedľa neho. Zdvihla sa v nej vlna nového hnevu.

A ten sa potom zmenil v obavu. Obavu, či je Jonah v poriadku, či dokázal sám vstať a odísť domov. Predstavovala si ho, ako ju volá. Caitlin. *Caitlin*.

"Caitlin?"

Za dverami sa ozval nový hlas. Chlapčenský hlas.

Zmätené sa otočila k dverám.

"To som ja, Sam. Pust' ma dovnútra prosím."

Došla k dverám a oprela sa o ne čelom.

"Mama je preč," povedal hlas na druhej strane. "Išla si kúpiť cigarety. No tak, pust' ma dnu."

Caitlin otvorila dvere.

Sam stál za nimi a na tvári sa mu zračil starostlivý výraz. Ešte mu nebolo ani pätnásť, ale zdal sa byť starší. Vyrástol celkom skoro, už teraz mal cez sto osemdesiat centimetrov, ale jeho telo ešte nestačilo zmohutnieť, takže bol samá ruka, samá noha. Mal čierne vlasy a hnedé oči, rovnako ako ona. Na prvý pohľad bolo jasne vidieť, že sú súrodenci. Caitlin vedela, že má o ňu starosť. Mal ju rád viac než kohokoľvek iného.

Pustila ho dnu a rýchlo za ním dvere zase zavrela.

"Prepáč," povedala mu. "Ja s ňou jednoducho dnes večer nechcem hovoriť."

"Čo sa s vami dvoma stalo?"

"Ako vždy. Skočila mi po krku v prvom momente, keď som sa objavila vo dverách."

"Myslím, že mala dosť náročný deň, " povedal Sam, ktorý sa ich snažil uzmierniť, ako to ostatne robieval zakaždým. "Dúfam, že ju zas nevyhodia."

"Koho to zaujíma? New York, Arizona, Texas ... Koho zaujíma, kam sa pôjde zas nabudúce? Naše večné sťahovanie nikdy neskončí."

Sam si sadol k jej stolu a zamračil sa. Caitlin sa okamžite zahanbila za to, čo hovorí. Občas mala príliš rýchly jazyk a hovorila, bez toho aby si to stačila poriadne rozmyslieť. Potom si vždy priala, aby to mohla vziať späť.

"Aký bol tvoj prvý deň?" Spýtala sa v snahe zmeniť tému.

Pokrčil plecami. "Myslím, že to bolo OK." Ľahko sa zhupol na stoličke.

Potom sa na ňu pozrel. "A tvoj?"

Caitlin pokrčila plecami. Niečo vo výraze jej tváre ale muselo byť nápadné, pretože Sam sa nepozrel späť na stôl. Namiesto toho sa uprene pozeral na ňu.

"Čo sa stalo?"

"Nič," povedala vyhýbavo a otočila sa späť k oknu.

Stále však cítila jeho pohľad.

"Vyzeráš ... inak."

Zarazila sa a premýšľala, či si naozaj mohol niečoho všimnúť. Či jej zovňajšok naozaj prešiel nejakými zmenami. Prehltla.

"Ako?"

Ticho.

"Ja neviem, " odpovedal nakoniec.

Pozerala sa ďalej z okna. Nejaký muž vonku na ulici pred vinárňou nenápadne podával kupcovi malý balíček.

"Neznášam toto miesto," povedala.

Potom sa otočila a pozrela sa na Sama.

"Rovnako ako ja," odpovedal.

"Dokonca som aj premýšľal, že ..." sklonil hlavu, "... že odídem."

"Čo tým myslíš?"

Pokrčil plecami.

Pátravo si ho prezrela. Vyzeral silno nespokojne.

"Kam?" Spýtala sa.

"Možno ... skúsiť nájsť ocka."

"Ako? Nemáme najmenšie poňatie, kde by mohol byť."

"Môžem to skúsiť. Možno ho nájdem."

"Ale ako?"

"Ja neviem ... ale môžem to aspoň skúsiť."

"Sam. Pokojne teraz môže byť aj mŕtvy. Nič nevieme."

"Nehovor tak!" Zakričal náhle a jeho tvár sčervenela.

"Ospravedlňujem sa," povedala.

Sam sa opäť upokojil.

"Napadlo ťa ale niekedy, že aj keď ho nájdeme, tak nás možno nebude ani chcieť vidieť? Veď od nás predsa odišiel. A nikdy už sa potom neozval."

"Možno preto, že mu to mama nechce povoliť."

"Alebo možno preto, že o nás jednoducho nestojí."

Samova zamračená tvár sa zamračila ešte viac. Dupol pätou o

zem. "Našiel som ho na facebooku."

Caitlin vyvalila oči v prekvapenie.

"Ty si ho *našiel*?"

"Nie som si úplne istý. Boli tam štyria ľudia s rovnakým menom. Dvaja z nich majú privátne profily a nemajú žiadnu fotku. Obom sem napísal správu."

"A?"

Sam pokrútil hlavou.

"Žiadnu odpoveď som nedostal."

"Otec by sa na facebook asi nepridal."

"To nemôžeš vedieť," odpovedal znova trochu podráždene.

Caitlin si povzdychla, došla k svojej posteli a ľahla si na ňu. Pozerala sa na zažltnutý, odlupujúci sa náter na strope a pýtala sa sama seba, ako sa to stalo, že sa dostali až sem. Skôr boli v mestách, kde im bolo dobre. Dokonca aj mama sa zdala, že je tam takmer šťastná. Trebárs, keď práve randila s nejakým chlapom. Dost' šťastná na to, aby aspoň nechala Caitlin na izbe.

Boli aj mestá, napríklad ako to úplne posledné, kde Caitlin aj Sam mali pár dobrých kamarátov a kde to vyzeralo, že už by mohli konečne zostať aspoň kým zmaturuje. A potom sa všetko zase rýchlo pokazilo. Ďalšie balenie a lúčenie. Bolo azda príliš chcieť mať normálne detstvo ako ho majú všetci ostatní?

"Mohol by som sa odsťahovať späť do Oakville," povedal Sam naraz a prerušil jej premýšľanie. To bolo ich posledné mesto. Bolo neuveriteľné, ako vždy dokázal spoznať, na čo práve myslela. "Mohol by som zostať u kamarátov."

Cítila strašnú únavu. Bolo toho na ňu už jednoducho príliš. Nedokázala ani pokojne premýšľať a keď teraz počula, že sa ju už aj Sam chystá opustiť, mala pocit, že už na nej naozaj vôbec nikomu nezáleží.

"Tak si choď," vyštekla na neho oveľa dôraznejšie, než si priala. Bolo to skoro ako keby to povedal niekto iný. Počula drsný tón vo svojom vlastnom hlase a okamžite toho začala ľutovať.

Prečo vždy musí vyhrknúť niečo také? To sa vôbec nedokáže ovládať?

Keby mala lepšiu náladu, keby bola pokojnejšia a nezbehlo sa toho toľko naraz, nikdy by niečo také nepovedala. Alebo by to aspoň povedala lepšie. Možno by povedala niečo ako, *Ja viem, čo sa snažíš povedať. Že by si toto miesto nikdy neopustil, bez ohľadu na to, ako strašné to tu je, a nenechal ma tu samú. A ja ťa mám za to veľmi rada. A ani ja ťa nikdy neopustím. V tomto divnom detstve budeme mať aspoň vždy jeden druhého.* Lenže namiesto toho reagovala najhorším možným spôsobom. Namiesto toho na neho len sebecky vykrikla.

Posadila sa a videla, že sa ho jej slová dotkli. Chcela to vziať späť, ospravedlniť sa, ale zrazu to nejako nešlo. Zrazu sa nemohla za žiadnu cenu prinútiť, aby otvorila ústa.

Sam ticho vstal zo stoličky odišiel z miestnosti. Veľmi potichu za sebou potom zavrel dvere.

Idiot, pomyslela si. Si taký idiot. Prečo sa k nemu správaš rovnako, ako sa mama chová k tebe?

Znovu si ľahla a civela na strop. Uvedomila si, že tu bol ešte

ďalší dôvod, prečo na neho bola taká. Prerušil jej premýšľania a urobil to práve v okamihu, keď myslela na to zlé. Neprijemná spomienka sa jej vynorila v mysli a on ju prerušil ešte skôr, ako sa s ňou stačila vysporiadať.

Bývalý priateľ jej matky. Tri mestá späť. Bolo to jedno z obdobia, keď jej matka vyzerala skutočne šťastne. Frank. Päťdesiat rokov. Malý a poletujúci. Tučný ako klada. Neustále zaváňal lacnou kolínskou. Jej bolo šestnásť.

Stála akurát v ich maličkovej pracovni a skladala oblečenie, keď sa Frank objavil vo dverách. Ten hajzel sa na ňu vždy po očku pozeral. Siahol do koša a vytiahol dva kúsky jej spodnej bielizne. Začala sa červenat' hanbou aj zlosťou zároveň. Zdvihol ich vyššie a uškrnul sa.

"Tieto sú tvoje?" Povedal a uškrňal sa. Vytrhla mu bielizeň z rúk.

"Čo chceš?" Vyštekla na neho odpoveď.

"Takto sa hovorí so svojím novým nevlastným otcom?"

Pristúpil o krok bližšie.

"Nie si môj nevlastný otec."

"Ale už čoskoro budem."

Chcela sa vrátiť späť na skladanie svojho oblečenia, ale on pristúpil o ďalší krok bližšie k nej. Tentoraz už príliš blízko. Jej srdce búšilo strachom.

"Myslím, že je na čase, aby sme sa spolu trochu lepšie zoznámili," povedal a rozopol si opasok.

"Nemyslíš?"

V hrôze sa pokúsila pretiahnuť okolo neho a utiecť z maličkovej miestnosti, ale keď to urobila, on jej zablokoval cestu, hrubo ju chytil za zápästie a odstrčil ju späť proti múru.

A potom sa to stalo.

Zloba zatemnila jej myseľ. Zloba, akú nikdy predtým nepoznala. Cítila, ako sa jej telo zahrialo od palcov na nohách až po temeno hlavy. Keď sa k nej znova priblížil, vyskočila priamo dopredu a oboma nohami zároveň ho kopla doprostred hrudi.

Nehľadiac na to, že bola oproti nemu len tretinová, zásah ho odhodil dozadu, kde rozrazil drevené dvere a pokračoval ešte dobré dva metre do miestnosti. Bolo to, ako by ho niekto vystrelil naprieč domom z kanóna.

Caitlin tam iba stála a triasla sa. Nikdy nemala rada násilie a nikdy predtým nikoho neudrela. Navyše nebola príliš veľká alebo silná. Ako sa jej len mohlo podariť ho takto nakopnúť? Kde vôbec vzala silu, aby mohla takto skočiť? Nikdy predtým nevidela, že by niekto – a navyše dospelý muž – bol niekým strčený tak, že doslova roztrieštil dvere. Odkiaľ sa tá sila vzala?

Podišla k nemu a zostala nad ním stáť.

Ležal na chrbte bez akéhokoľvek pohybu. Na chvíľu si hovorila, či ho nezabila. Ale v ten moment bola stále tak nahnevaná, že jej to bolo jedno. Mala starosť len o to, kým – alebo čím – v skutočnosti bola.

Nikdy už potom Franka znova nevidela. Nasledujúceho dňa sa rozišiel s jej matkou a nikdy sa už neukázal. Jej matka pojala podozrenie, že sa medzi Caitlin a ním niečo odohralo, ale

nikdy sa na to priamo nespýtala. Avšak rovnako nakoniec Caitlin obvinila, že jej pokazila vzťah a zničila tú trochu šťastia. A nikdy jej to už neodpustila.

Caitlin sa znovu zamerala na lúpajúci sa strop. Jej srdce búšilo rovnako, ako vtedy. Myslela teraz na tú zúrivosť, ktorá ju posadla dnes a hovorila si, či môžu tie dve udalosti byť nejako spojené. Vždy mala za to, že incident s Frankom bola jednoducho šialená a ojedinelá udalosť, proste taký nevysvetliteľný nával sily v momente ohrozenia. Teraz si ale vravela, či by v tom nemohlo byť niečo viac. Mala v sebe ukrytú nejakú zvláštnu silu? Alebo z toho všetkého začína bláznit'?

Kto vlastne je?

Kapitola tretia

Caitlin utekala. Prenasledovatelia jej boli v päťách a hnali ju ďalej úzkou uličkou. Slepý koniec uličky už bol priamo pred ňou, masívny tehlový múr, ale ona bežala ďalej. Postupne naberala rýchlosť, neveriteľnú rýchlosť. Bežala tak rýchlo, že sa okolité domy rozmazali do jednoliatej šmuhy. Cítila, ako jej vlasy rozčesáva vietor.

Keď sa dostala bližšie, vyskočila a zrazu stála hore na takmer desať metrov vysokej stene. Vlastne sa od nej len odrazila, pretože okamžite plynulo prešla do ďalšieho desaťmetrového skoku na druhú stranu, kde, bez toho, aby sa čo i len potkla, okamžite bežala ďalej a ďalej. Cítila sa silná, nepremožiteľná. Rýchlosť jej behu ešte narástla, až mala nakoniec pocit, že by dokázala aj lietieť.

Pozrela sa dole a uvidela, že sa betón pod jej nohami zmenil v trávnu – vysokú, rozvírenú, sýto zelenú trávnu. Bežala po prérii, slnko pálilo a ona zrazu spoznala, že je na mieste kde žili, keď bola úplne maličká.

Niekde v diaľke, tak ďaleko, že to mohla len cítiť, stál na horizonte jej otec. Ako bežala, mala nutkavý pocit, že sa k nemu približuje. Teraz už ho videla a neuniklo jej, že si ju tiež všimol. Stál tam so širokým úsmevom a rukami vystretými smerom k nej.

Strašne veľmi si priała ho znovu uvidieť. Bežala tak rýchlo, ako to len dokázala. Ale akonáhle sa priblížila, on bol zrazu zase ďaleko.

A potom zrazu padala.

Obrovské stredovek pripomínajúce dvere sa otvorili a ona vstúpila do kostola. Prechádzala sporo osvetlenou uličkou, v ktorej po oboch stranách horeli fakle. Pred kazateľnicou kľačal chrbtom k nej nejaký muž. Keď sa priblížila, postavil sa a otočil.

Bol to kňaz. Pozrel sa na ňu a jeho tvár naplnila hrôza. Cítila, ako jeho telom tepe krv a videla sama seba, ako sa k nemu približuje a nedokáže odolať tomu zvláštnemu nutkaniu. Kňaz v hrôze pozdvihol krucifix a namieril ním proti jej tvári.

Vrhla sa na neho. Cítila, že sa jej zuby predlžujú. Zrazu boli desivo dlhé. Hneď potom ich zaborila kňazovi do krku.

Muž vykrikol, ale jej to bolo jedno. Cítila ako krv z jeho tepien prúdi cez jej zuby do pusy a ďalej do jej útrobov a bol to ten najúžasnejší pocit v jej živote.

Caitlin sa s trhnutím posadila na posteli a ťažko predýchavala. Rozhliadla sa okolo seba a na chvíľu nevedela, kde to je. Oknom k nej prenikalo ranné svetlo.

Konečne jej došlo, že sa jej len zdal sen. Utrela si pot zo spánkov a posadila sa na okraj postele.

Všade bolo ticho. Súdiac podľa svetla vonku, Sam a matka už museli určite odísť. Pozrela sa na hodiny a zistila, že je samozrejme už neskoro: 10:15. Ani druhý deň nepríde do školy načas.

Paráda.

Čudovala sa, že ju Sam neprišiel zobudiť. Nikdy predtým ju nenechal zaspať – vždy ju prišiel zobudiť, keď odchádzal ako

prvý.

Asi sa od včerajška stále ešte hnevá.

Pozrela sa na svoj telefón: vybitý. Včera ho zabudla nabiť. Vlastne na neho zabudla úplne. Nemala najmenšiu potrebu s kýmkoľvek hovoriť.

Rýchlo na seba hodila nejaké šaty, ktoré našla na zemi, a prstami si náhlivo prehrabla vlasy. Normálne by odišla bez raňajok, ale teraz zistila, že má smäd. Nezvyčajne silný smäd. Došla do chladničky a vybrala z nej dvojlitrovú krabicu grapefruitového džúsu. V náhlom zhone odtrhla viečko a začala piť rovno z krabice. A nezastavila sa, kým nevypila celé dva litre.

Potom sa na krabicu pozrela. Naozaj práve vypila toľko džúsu? Nikdy v živote sa jej nepodarilo naraz vypiť viac než pol pohára. Sledovala vlastnú ruku, ktorá stlačila veľkú lepenkovú krabicu do malej guľičky. Nemohla pochopiť, čo je to za novú silu, ktorá jej teraz koluje telom. Bolo to vzrušujúce. A tiež desivé.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.